

Beste mensen,

**Wàt** vieren we als gelovige mensen op Kerstmis? **Ja**, we vieren vandaag dat **God mens is geworden**, geboren in een kindje dat één en al vertrouwen is. Het is een gebeuren van grote verwondering!

Maar, **kun je zo 'n groot mysterie wel geloven, kun je het begrijpen?**

Ik wil vandaag een tipje van de sluier proberen op te lichten, via een **verhaal** van de Russische schrijver **Leo Tolstoj**.

Het is het verhaal **over een oude koning** in een ver land die geen vreugde meer had aan zijn leven. Hij zei: *'Alles wat een mens zien en beleven kan, heb ik ervaren en gezien. Alleen God heb ik nog nooit gezien. Hem zou ik graag eens zien!'*

(Het is tussen haakjes een vraag die deze dagen ook een kind aan mij stelde. Haakjes dicht.)

Die koning *gaf de wijzen en de priesters* van zijn rijk *het bevel* dat zij hem God moesten laten zien, anders zouden ze zwaar gestraft worden. Ze kregen 3 dagen tijd. De priesters en de wijzen werden door een *grote angst* overvallen, ze dachten allemaal dat hun laatste uur geslagen was.

Na precies drie dagen liet de koning de priesters en de wijzen roepen. Het was rond het middaguur en *de zon stond hoog* aan de hemel. **Niemand** van hen kon de koning God tonen. Ze vreesden dat de koning hen allemaal met de dood zou straffen.

**Maar toen** kwam er een herder uit het veld. Hij had van het bevel van de koning gehoord, trad moedig vooruit tot bij de vorst en zei: **'Sire, ik wil uw wens vervullen'**. Iedereen stond stomverbaasd. *'Goed,'* zei de koning, *'maar weet wel dat je met je eigen leven speelt.'*

Zonder te antwoorden, leidde de herder de koning naar een vrije plaats voor het paleis en wees naar de zon. *'Kijk naar de zon,'* sprak hij. De **koning** hief het hoofd omhoog en *wilde* naar de zon kijken, maar de schittering van de zon verblindde zijn ogen, zodat hij ze weer moest sluiten. *'Wil je soms dat ik het licht van mijn ogen verlies?'* zei de koning geërgerd tegen de herder die reageerde: **'Maar Sire, het is toch maar de zon, die God geschapen heeft. Het is maar een afstraling van zijn grootheid, een kleine vonk van zijn stralende kracht. Hoe wilt u dan met twee zwakke, betraande ogen God zoeken? Zoek hem met àndere ogen!'**

Dat antwoord beviel de **koning**, en hij zei tot de herder: *'Je bent een verstandig man. Geef dan ook antwoord op mijn vraag: Wàt was er vóór God?'* De herder dacht even na. Toen zei hij: *'Wees niet boos vanwege mijn vraag, maar ... begin eens te tellen.'* De **koning** begon te tellen: '1, 2, 3...' – 'Nee,' onderbrak de herder, 'begin met wat ervóór komt.' *'Hoe kan ik dat? Vóór I komt er toch niets!'*

**'Zeer verstandig gesproken, Sire, ook vóór God komt er niets.'**

Dat antwoord beviel de **koning** nog meer, en hij zei: *'Ik zal je rijke geschenken geven, maar eerst moet je me nog op één vraag antwoorden: Wat doet God?'*

'Goed,' zei de *herder*, 'ook hierop zal ik u een antwoord geven, maar laten we dan eerst even van kleren verwisselen en laat mij op ùw troon gaan zitten.'

Daarop legde de koning zijn koninklijke gewaden af en trok de kleren van de herder aan. De herder trok de koningskleren aan, zette zich op de troon met de scepter in zijn hand en wees op de koning, die in herderskleren onder aan de trappen van de troon stond. 'Zie, dat doet God. Hij stijgt zelf van zijn troon en verheft de armen...'

De koning stond daar een hele tijd *zwijgend*. Toen zei hij - alsof hij uit een droom ontwaakte -: '*Tja, nu ik het zo bekijk, zie ik God.*'

**Vrienden, wie van ons zou er niet gaarne God zien?** Maar had de herder geen gelijk? We kunnen de glans van de zon niet verdragen. Hoe zouden we dan God kunnen zien, die in het ontoegankelijke licht woont? En tòch heeft **God zich kenbaar gemaakt in zijn Zoon**: in Jezus, 'het Woord dat is vlees geworden.' In hem spreekt de Vader zich uit. In hem is God ons rakelings nabij gekomen.

Jezus, de Zoon van God, is **ook de ZOEN** van God. De innigste kus van God aan de mensheid is zijn menswording. Zo dicht is God bij de mens willen komen, dat Hij zelf mens is geworden. Jezus heeft alle armzaligheid van ons mens-zijn op zich genomen en is in alles, behalve in het kwaad, aan ons gelijk geworden: in lijden, in angst en dood. En dit om de armen, de kleinen, de weerlozen en allen die in Hem geloven te verheffen, **opdat allen meer mens zouden worden voor elkaar**, naar het hart en het voorbeeld van Jezus.

Als ook wij -met Gods hulp - onszelf een beetje vergeten en openstaan voor anderen, geeft dat warmte, brengt dat licht en vrede.

Of zoals iemand zei: '*Een goed mens is als een klein licht, dat wandelt door de nacht en op zijn weg gedoofde sterren weer aansteekt*'.

**God daalt af en zegt ons vandaag:** "*Ga naar het kind en zijn moeder en als je het vindt, weet dan: Ik ben jouw God, Ik ben de grond van je bestaan, in dit kind kom Ik ook jou voor altijd nabij, haal Ik jou weg uit je eenzaamheid. Jij bent van Mij en Ik ben er voor jou, voor altijd. Moge jezelf ook zo zijn voor je medemensen*".

Ik wens u een Zalig en gezegend Kerstfeest.

Roger Nuyts, pastoor